

וסור מרע¹⁰². שכל מי שרגיל במעשים רעים ובדעות משובשות המפיצים השחתת המדות בכל סביבותיו אינו מן הישוב על אדמת קדש. למען יכוננו בני ישראל בשבתם עליה איש תחת גפנו ואיש תחת תאנתו את דרכיהם אל השלמת האדם ברוח טהורה ושאננה, בלב ער ואמיץ לתעב כל סלף ותהפוכות כל רשע ונבלה כל הות נפש ושרירות לב, ולאהבה את הנכוחה את המישרים את החכמה את המוסר את הצדק ואת המשפט. „החרם תחרים אתם לא תכרת להם ברית ולא תחנם . . . מזבחתיים תתצו ומצבתם תשברו . . . כי עם קדוש אתה לה' אֱלֹהֵי־יִיךָ” (דברים ז'). התורה העידה בשם ה' אשר יצר את האדם ש"כל יצר מחשבות לבו רק רע כל היום" (בראשית ו') ו"כי יצר לב האדם רע מנעוריו" (בראשית ח'). ובהיות נטייתו של בשר ודם לרעה לא כנטייתו לטובה, בנקל הוא מושפע ממנהגים רעים של חבריו הקרובים אליו ונמשך אחרי דעותיהם המקולקלות. לפיכך הזהירה תורה הרבה שלא יתנו שם ושארית בארץ לכל אלה המתהוללים בעבודת־האלילים פרי הבערות, ואינם מוכשרים להשיג את המושג היסודי אשר עליו הושחת העולם. „כי החרם תחרים החתי והאמרי הכנעני והפריזי החוי והיבوسی כאשר צוך ה' אֱלֹהֵי־יִיךָ, למען אשר לא ילמדו אתכם לעשות ככל תועבתם אשר עשו לאלהיהם וחטאתם לה' אֱלֹהֵי־יִיכם” (דב' כ')¹⁰³. מסורת בידינו מאבות אבותינו שכרוזו של יהושע פעל על הגרגשי ופנה מן הארץ והלך אל אפריקה. ובגלל אשר שם לבו אל דבר ה' „נתן להם המקום

102 על שבעה דברים נצטוו בני נח: על עבודה זרה, על ברכת השם, על שפיכות דמים, על גילוי עריות, על הגזל, על אבר מן החי ועל הדינים. שש מצוות הראשונות הן בשב ואל תעשה. והמצוות השביעיות „על הדינים” שהיא בקום ועשה אינה אלא לדון בשם מצוות הראשונות שהן בלא תעשה (יד החזקה הלכות מלכים פ"ט בראש הפרק ובסוף הפרק, ועיון בפירוש הרמב"ן על התורה בראשית ל"ד פסוק י"ג).

„מי שקבל עליו שלא יעבוד עכו"ם עם שאר המצוות שנצטוו בני נח ולא מל ולא טבל הרי זה מקבלים אותו והוא מחסידי אומות העולם ונקרא גר תושב, לפי שמותר לנו להושיבו בינינו בארץ ישראל” (יד החזקה ה' איסורי ביאה פי"ד ה"ז). הקבלה הזאת שהיא בפני שלשה (מיו' ה', מלכים פ"ח ה"י) אינה כמו גירות של גר צדק שמוסיפה עליו תיוב חדש ומשימה שנוי במצבו האישי (שאפילו אם הוא חוזר לסורו דינו בישראל מומר). שהרי כל אחד מהם חייב בשבע מצוות ומצווה עליהן ועומד אף בלא קבלה בפני שלשה, ודינו קודם הקבלה בפני שלשה כמו אחר הקבלה. אך על ידי קבלתו הוא נעשה מוחזק שיהיה זהיר בהן ומותר להושיבו בינינו בארץ ישראל. נמצא שכל דינו של גר תושב אינו אלא ביחס ושיבתו בינינו בארץ. וממילא גם הדין שאין מקבלים גר תושב שלא בזמן היובל לא נאמר אלא לענין ישובתו בינינו בארץ (זו היא שיטת הרמב"ם בה' עכו"ם וחוקותיהם סוף פרק י').

103 „למען אשר לא ילמדו אתכם לעשות ככל תועבותם — מלמד שאם עושים תשובה אינה נחרגים” (ספרי שופטים).